

Ágh István

A futás

Kossuth tér, 1956. október 25.

Azt a fejvesztett futást
már olyan messziről nézem,
mintha lombok káoszát,
figyelném az őszi szélben,

vagy mit néma film vetít,
s nem hallik a cipőtalpak
csattogása sem, pedig
alattuk porzik az aszfalt,

ijedséget sem idéz.
mintha csak lombhullás volna,
benne egy levél ívét
rajzolhatnám a papírra,

ahogy egyenesbe vált,
fordul megint más irányba,
megállítja egy fűszál
a szélárnyék csapdájában,

mint a levelet a szél,
valami fölfoghatatlan
megvalósulás felé
hajtott a rejtett parancsra,

cikkcakkos futásomat
pánik réme siettette,
a rémület súghatott
melyik fedezékbe essek,

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa. A Nemzet Művésze.

értem, mi sodort oda,
a megásott sír szélére
fektetett, és megcsapott
a légnyomás szélütése,

kikötött egy falevél
hozzám, a hantra tapadva,
ahogy aláfújt a szél
mintha szívet dobogtatna,

lűktetett, míg meg nem állt,
helyettem is elenyészett,
csak a futás tart tovább,
egyre kisebb sebességgel.

Budapest, 2024. október 25.

Drága kép

Ötvenéves emlék
az a fürdetés,
ahogy a fényképen
kitárul elém,

igazol egy múltó,
szép pillanatot,
ami akkor ott volt,
mind megváltozott,

hatalmassá válik
az a jelenet,
ahogy anyja fogja
a kisgyereket,

hasra fekteti, míg
fürdőlepedőt
járó gyűrűs ujján
süt a drágakő,

puha és lágy minden,
mint a szeretet,
rejtett sugáron függ
anyján a gyerek,

előre húzódik,
s föltartja fejét,
befelé lát, mikor
valamire néz,

kíváncsivá nyílik
szeme csillaga,
örök titok, hogy mi
a csoda oka,

mitől olyan boldog
és átszellemült,
nincs ezen a földön
nála gyönyörűbb,

homlokát nem gyúrte
a tapasztalat,
azt hinné az ember,
le se megy a nap.

Innen az Omegán

Öreg bizonytalanságom
lassan befejeződik,
ami nem volt, utoljára
velem is megtörténik,

jöhet bármely pillanatban,
hirtelen vagy sejthető
időn belül elszakítja
a jelentől a jövőt,

várom ezt a menetrendből
kitört ellenvonatot,
ami nem visz Budapestről,
célja nem a Balaton,

egy vidéki állomáson,
nyolcvan évvel ezelőtt,
kezdődött nagy utazásom,
pont Karakószörcsökön,

ide várom, nem is várom,
járhatna a haladék,
ahogy tegnapról járt mára,
s holnapra is futja még,

minden időm lefoglalja,
nem enged egy percre se,
rajtam csak a szív hatalmas
ereje segítene,

itt vagyok még, de amonnan
veszem a hasonlatot,
úgy járok a másvilágon,
mint ezen a peronon,

leülök egy piros padra,
süt a nap, valaki néz,
az arcomat simogatva
kedvesebb mindenkinél,

kilombosodik a nyáros,
decemberben újra zöld,
a fekete varjúvárost
eltakarja a fagyöngy,

ezüstgyapjas felhőnyájak
legelik a mennyeket,
nézem, mint egy földi pásztor,
égi tükörképemet.

Farkasréti griff

az eltűntek emlékműve

A sírkert főbejárata után
egy madárszerű lény bronzszobra áll,
a lent oroszlán, fönt sas forma griff
nyíló csőre a semmibe hasít,
mint az őshüllő oly alattomos,
megbízhatatlan, vérszomjas gonosz
vagy csak jámbor, voltaképpen buta,
ez már nem a szép mesék szárnyasa,
és álmainkat nem repüli át,
áll mint a romba döntött barikád,
s az oltárnak vélt erőd magasát
megmássa gyász fekete sokaság,
kormos lángú gyertyával pislogat,
a krizantémok lángba váltanak,
árnyakat bont a megvilágítás,
föltámadnak a katonaruhák,
atlanti dagály hozza a rokont,
keleti szélben a hadifogoly,
s ki az ég forgatagán cirkulált,
átfordul valósággá a szeánsz,
ki az évi gyertyagyújtásra ment,
imádkozik egy képzelt sír felett,
emlékét posztamensre helyezi,
rémes karom és csőr esik neki.
s szívja a sóhajt, falja az imát,
szélbe veszik a nagy cikákolás,
zárás után végső nyögve nyelés
csúszik alá a griff nyelőcsövén,
és megemészti mindent, mit megevett,
hogy nem marad utána semmi sem.

Megőrzött ruhatár

Ódivatú, kopott ruhámat
nem váltom le az új miatt,
ennyi idősen nem csináltat,
nem vesz az ember másikat,

mintha koromat konzerválnám,
ha esküvői öltönyöm
szűkre hívva most fölpróbálnám,
mibe egy kamasz öltözött,

szegénynek látszom, pedig gazdag
a szekrény, kellőképp zsúfolt,
csak egyre kisebb lett a haszna,
olyan akár egy múzeum,

és benne hatvan év divatja
néhány ott hagyott darabon,
bukott s feszült a nadrág hossza
kettő vagy egysoros a gomb,

s karcsú vagy molett, ahhoz képest
rövidül, hosszul a zakó,
díszsebkendőhöz tartozó seb,
a szívfelőli oldalon,

homályban és férfigagányban
a nikotin s a naftalin
átható, molyirtó szagában
tűnődök múltam rongyain,

akasztón lógnak, én meg élek,
a másik szekrény elhagyott
női holmikat zár, mint régen,
s nem tudom, hova lett a kulcs,

ami olyan közel egymáshoz,
elérhetetlen távoli,
ó, blúzok, puha kardigánok,
kabátok gyapjú szárnyai!

Szánalmas

Bevásárlás után az üres utcán
cipőkopogás hallatszott mögöttem,
megszoktam már, hogy mindig megelőznek,
de ő megállt, és kedvesen köszönt rám,
nemcsak köszönt, segítséget ajánlott,
átvette kezemből a tömött szatyrot,
megkönnyebbültem, ám ez a fordított
udvariasság mégis megalázott,
ő lassított, én bukdoztam botommal
asszony oldalán, mintha pellengéren,
s elégedett képet kellett mutatnom,
bár ott kezdődött öregkorom vége,
nagy, bamba szomorúságba zuhanva
bámultam ki a semmibe mellőle.

Jóvián György: Lépcsők, 2018